

Dimitri MEURRENS

Schooldirecteur in Borgerhout

Amper een trimester staat Dimitri MEURRENS (45) aan het roer van het Instituut Maris Stella - Sint-Agnes in Borgerhout, concentratieschool bij uitstek, al spreekt hij liever over superdiversiteit. De directeur blaakt van energie om zijn leerlingen optimale kansen te bieden. „Hard werken en zoiets weten te realiseren, dat maakt me gelukkig.”

‘Laat de lamp van het christendom op je wereld schijnen’

Ilse VAN HALST

Tot vorig jaar gaf Dimitri MEURRENS godsdienst en esthetica aan vijfde- en zesdejaars, van wie negentig procent moslim is. „Leerkracht zijn is een mooie, maar zware job. Als de bel gaat, moet je er meteen staan. Als je het maar zus en zo doet, straffen leerlingen je af. Met hen over de zin van het leven praten, is niet altijd makkelijk, maar wel erg boeiend”, blikt de kersverse directeur van het Instituut Maris Stella - Sint-Agnes uit Borgerhout terug.

–U studeerde godsdienstwetenschappen. Vanwaar die keuze?

Dat mensen bezig zijn met wat hen overstimuleert, fascineert me. Als jongere was ik actief in de jeugdbeweging. Sociale bewogenheid, al dan niet gespeend van enig eigenbelang, en de zorg voor je naaste zijn nog steeds wezenlijke waarden voor me. Inmiddels werd ik ook wat ambitieuzer. Je kunt maar zin geven aan je leven, als je je echt aan iets waagt.

–Hoe geef je godsdienstles in een katholieke school met overwegend moslims?

Soms vraagt een buitenstaander wel eens of ik een soort zedenleer geef. Toch niet. Toen ik eind jaren 1990 als leerkracht begon, boden de nieuwe leerplannen godsdienst me de mogelijkheid leerlingen iets te laten zien van wat het katholieke geloof kan betekenen. Als je iets wil begrijpen van een ander geloof, dan moet je het van binnenuit proberen te vatten. Als je een echte dialoog wil, moet je de ander benaderen vanuit hem- of haarzelf. Ik stel mijn leerlingen daarom voor de lamp van het christendom aan te knippen en dat licht te laten schijnen op iets wat in hun wereld gebeurt. Ik vraag hun te proberen iets te begrijpen in het licht van het christendom, zonder dat ze daarom moeten meestappen in dat christelijke verhaal. Zo vraag ik hun na te denken over deze kwestie: „Wat zegt het christendom over wraak en vergeving? Kan ik daar iets of niets mee in mijn leven?”

–Slaat die aanpak aan?

Niet altijd. Mogelijk zelfs meer niet dan wel, maar uit zazen-oefeningen die ik lange tijd deed, onthield ik dat je niet te veel moet willen grijpen wat je graag wil of wegduwen wat je niet wil, maar een-

Dimitri Meurrens wil werken aan een klimaat van openheid op school, maar ook in de samenleving. © Frank Bahn Müller

voudig moet doen wat op je afkomt. Het draait immers niet om jou, al is dat makkelijker gezegd dan gedaan.

Ook als leerkracht moet je er voortdurend aan werken om de ander te begrijpen vanuit zijn gedachtegoed. Die openheid is belangrijk. Als jongeren dat leren, zijn ze daarbij gebaat voor de rest van hun leven.

„Ik wil jongeren iets leren bekijken vanuit het standpunt van de ander”

–Waarvan wil u werk maken als directeur?

Onze school telt dertig nationaliteiten. Veel leerlingen komen uit arbeidersgezinnen of zijn anderstalige nieuwkomers. Heel wat schoolrekeningen worden niet betaald, maar kansarmoede gaat ruimer dan het financiële plaatje. Het gaat ook over kwetsbaarheid. Hoe meer kwetsbaar die jongeren zijn, hoe meer onzeker, hoe meer vatbaar ze zijn voor fundamentalisme, hoe meer ze op een andere manier

een eigen identiteit proberen op te bouwen. Kortom, niet alle leerlingen hebben financiële problemen thuis, maar toch is het belangrijk ook hun optimale kansen te geven en hun perspectief te bieden. Als school met een beroepsprofiel startten we een vijftal jaren geleden met een ASO-richting om onze jongeren te prikkelen om voort te studeren. Hier werken trouwens oud-leerlingen van Marokkaanse afkomst. Zij zijn rolmodellen.

Niet louter je pedagogische project is van tel. Ook het klimaat waarin je lesgeeft, inspireert: de vorming van leerkrachten, de openheid, de inrichting van lokalen. Zo toon je je leerlingen dat ze het waard zijn om op een degelijke manier les te krijgen.

–Dat is mooi zolang de leerlingen op school gaan, maar wat nadien?

Een school moet meer zijn dan een eiland in de stad. We werken daarom ook aan het contact met de buitenwereld. Met Valentijn bijvoorbeeld versieren onze leerlingen met de winkeliers etalages in de buurt. Toch baart hun toekomst me

zorgen. Als school kunnen we hun zo veel mogelijk kansen bieden, maar wat zodra ze terechtkomen in de samenleving? Zullen ze daar nog kansen krijgen?

Aan ons om hen te blijven motiveren. Al wat we kunnen meegeven, helpt om hen sterker te maken. Dat is belangrijk, want je kunt geen samenleving draaiende houden, als een relatief grote groep het gevoel heeft er niet bij te horen. Net zoals op onze school, moet ook de samenleving ruimte maken voor superdiversiteit. Ik ben niet alleen directeur, maar ook vader, echtgenoot, enzovoorts. Onze leerlingen zijn niet alleen moslim, maar ook Marokkaan, Antwerpenaar en jongere. Hen verengen tot één categorie, doet hen onrecht aan.

Voor een moslim heeft God 99 namen, de honderdste kent hij niet. Net die naam is erg belangrijk. Die geeft aan dat er meer is dan het beeld dat ik van God heb. Net zoals ik God niet mag reduceren tot mijn constructie van Hem, moet ik ook proberen mijn naaste niet te reduceren tot het oordeel dat ik over hem vel. Het is altijd meer dan dat we denken dat het is.